

1er de Maig 2014 a València

REUTERS / HEINO KALIS

TTIP: Utopia de les corporacions multinacionals, distopia de la classe treballadora i la ciutadania

A finals del segle XVIII, en 1776, es va publicar l'obra de referència d'**Adam Smith**, *An Inquiry into the Nature and Causes of the Wealth of Nations*, més coneguda com "La Riquesa de les Nacions". En les albrors del Capitalisme que coneixem, en el seu famós i poc llegit tractat, per a salvar la qüestió social dins del lliure mercat, Smith afirmava que l'interès individual repercutia en últim terme en l'interès social. Assumia així que l'interès individual era innocent, és a dir, que el preocupar-se de cadascú no porta amb si fer mal a altres persones al contrari, perquè es pot tenir interès a vendre alguna cosa perquè s'obté benefici d'açò però també perquè interessa que algú es beneficie, doncs d'aquesta manera guanyen ambdues parts i la relació continua. Acceptant aquesta màxima, pot dir-se que alguns es fan empresaris per a guanyar diners i al mateix temps oferir a la societat productes i serveis que ne-

cessita, sent mínim el paper de l'estat. Paradoxalment, en la instauració del Contracte Social, la mà invisible del mercat era en si benvolent!

No obstant açò, quasi dos segles i mig de Capitalisme rampant després, en un món globalitzat que es va configurant a manera de gegantesc tauler de joc geoestratègic a mesura que, com a civilització, ens anem acostant cada vegada més i més ràpidament als seus ja pròxims límits físics infrangibles, la realitat que hem vingut construint desmenteix tallantment tals idees de l'egoisme benvolent i qüestiona profundament el **Contracte Social** de **Rousseau**, i una de les millors mostres d'açò és l'actual Acord Transatlàntic de Comerç i Inversió (TTIP, per les seues sigles en anglès) que es negocia en aquest mateix moment entre bastidors i d'esquena a la ciutadania i a qualsevol mitjà de supervisió i control democràtics.

El TTIP, també conegut com a Acord Transatlàntic de Lliure Comerç

(TAFTA, per les seues sigles en anglès), té el seu origen en la fosca tradició dels acords multilaterals per a la progressiva liberalització del comerç mundial que promou l'**Organització Mundial del Comerç** (OMC) a partir de la seua constitució formal a mitjan 80 del segle passat, i, com el seu nom apunta, representa la culminació de la liberalització del comerç i la inversió a banda i banda de l'Atlàntic, la "carta blanca" a les **corporacions transnacionals que cada vegada més governen el món** sense embuts.

L'inici de les negociacions del TTIP data de Febrer de 2013, quan Obama i els líders de la UE es van comprometre en elles com a estratègia de defensa en un intent de recuperar l'hegemonia Occidental seriosament amenaçada i desplaçada davant l'avanç de les economies emergents dels BRICS (Brasil-Rússia-Índia-Xina-Sud-àfrica), i les elits polítiques i corporatives tenen la intenció de culminar-les a la fi de 2014. [pàg.3]

ENTREVISTA
amb Óscar Cusano,
Assemblea d'Aturades i
Precàries CGT-València
pàg. 8

EDITORIAL
Un Ple per a tota la
militància
pàg. 2

Mostaganem, fundació Djenatu El Arif/PEGATUM TRANSMEDIA

OPERACIÓ STANBROOK
Un merescut homenatge a
l'exili republicà en Algèria
pàg. 4

SINDICAL
Ferrocarri, ONCE...
pàg. 4 i 7

I MÉS
CGT al carrer en imatges
pàg. 5
Mujeres Libres, breus...
pàg. 6 i 7

CGT País Valencià
Comunicació Cgt-pv

@CGTPV

www.cgtpv.org

Secretariat
Permanent del
Comitè Confederal
País Valencià i Múrcia

Avgda. del Cid 154
46014 València (L'Horta).
Tels.: 96 383 44 40
96 313 43 53
Fax: 96 383 44 47
www.cgtpv.org
sec.general@cgtpv.org

FEDERACIONS LOCALS I COMARCALS

FL de València.
Avgda. del Cid 154
Tel. 96 383 44 40
Fax 96 383 44 47
46014-València (L'Horta).
fed.local@cgtvalencia.org

- SP de la FL de València, tel. 96 383 44 40
- Sindicat de Metall, Energia i Minería, tel. 96 313 43 50
- Sindicat de Neteja, tel. 96 313 43 51
- Sindicat de Transports, Comunicacions i Mar, tel. 96 383 53 73
- Sindicat de Banca, Estalvi i Assegurances, tel. 96 383 53 74
- Sindicat d'Administració Pública, tel. 96 383 45 08
- Sindicat d'Oficis Diversos, tel. 96 383 45 25
- Sindicat d'Alimentació, Comerç i Hostaleria, tel. 96 313 41 39

Serveis Afiliats:

Biblioteca Llibertària "Ferrer i Guàrdia", Àrea de la Dona, Serveis Socials, Gabinet de Salut Laboral i Ambiental, Servei Sindical de Normalització Lingüística.

SU del Camp de Morvedre i l'Alt Palància.

C/ del Treball, 21, baix
Tel. 96 269 86 33
46520 Port de Sagunt (València)
cgtportsag@gmail.com

FL de Benidorm.

C/ de la Gaviota, 4
Tel. 96 680 65 80
Fax 96 680 65 80
03501 - Benidorm (Alacant)
Apt. Correus 125 (CP: 03501)
cgtbenidorm@cgtpv.org
cgtbenidorm@gmail.com

FL d'Alacant.

C/ José Reus García, 3 Entpt. Dcha.
Tel. 96 518 22 11
03010 - Alacant (L'Alacantí)
alacant@cgt.es

FL d'Alcoi.

C/ Echegaray 10 baix
Tel. 96 554 71 46
Fax 96 554 71 46
03800-Alcoi (Alacant-L'Alcoià)
f.l.alcoi@cgtpv.org

FL La Safor-Gandia.

C/ Pintor Sorolla 39 baix
Tel. 96 287 70 60
Fax 96 287 70 60
46700-Gandia (València-La Safor)
cgtlasafor@gmail.com

FL de Puçol.

C/ Castell de Morvedre 12-1er. dreta.
Tel. 96 146 54 54
Fax 96 146 54 54
46530-Puçol (València-L'Horta)
cgtpuzol@gmail.com

FIC de Castelló.

C/ Cerdan de Tallada 23 entresòl
Tel. 96 425 06 36
Fax 96 425 06 36
12004-Castelló-La Plana
cgtkastello15@gmail.com

Fundació Ferrer i Guàrdia.

Avgda. del Cid 154 baix
Tels. 96 383 44 40
46014-València

Ple de Sindicats de CGT País Valencià i Múrcia celebrat el 5 d'abril d'enguany en Alacant

editorial

UN PLE PER A TOTA LA MILITÀNCIA

En la recerca del millor encert i en la cordialitat amb la que ens van rebre els companys i companyes d'Alacant, el passat dia 5 d'abril es va celebrar en eixa ciutat el Ple del País Valencià i Múrcia. La jornada la va marcar un dia d'intens treball, on es van acordar les bases d'actuació que la CGT desenvoluparà al llarg d'aquests dos anys.

Després del protocol habitual per al desenvolupament del mateix, es procedeix a l'aprovació dels informes de gestió de les diferents secretaries del Secretariat Permanent i a continuació es ratifica la secretaria d'Organització, pendent, en la persona de José Luis Lázaro.

Segons l'ordre del dia s'acorden les següents ponències:

- **Realització de dues campanyes;** una sobre el llenguatge no sexista i l'altra sobre definició ideològica. Ambdues campanyes consisteixen en l'enviament massiu de sengles escrits a la RAE proposant-li d'una banda, la revisió i rectificació del Diccionari masculista en les seues definicions i accepcions quant al gènere femení es refereix. Demanant-li a aquest organisme, que regule el llenguatge en els casos que es produeixen quan volem referir-nos a tots dos sexes, perquè en l'actualitat, com sabem molt bé, no contempla el femení, s'ignora. I quant a la definició ideològica també se li envairia a la RAE amb escrits demanant-li un tractament més professional en el rigor històric quant a la definició de la paraula anarquia. Per a açò, dins d'aquesta campanya, ens hem de comprometre a treballar en eixa línia amb articles d'opinió esclarint i aportant la informació adequada, propaganda i opinions en diferents àmbits. Es tracta que es parle d'açò per a forçar a la RAE a rectificar.

- **Autogestió com a eina del canvi.** La CGT, ha de començar a implicar-se de forma activa en l'autogestió. No solament recolzar i participar en projectes i iniciatives que s'estan donant per tot l'Estat espanyol, sinó començar un impuls des de dins de l'organització. Aquest Sindicat ha de crear projectes autogestionaris i horitzontals, en els quals en primer lloc participen les persones afiliades i simpatitzants, per a una vegada consolidats, començar a estendre'ls i a projectar-los cap a tota la societat. La CGT, des de la seua estructura orgànica, ha d'encoratjar a tots els sindicats, posant els recursos necessaris disponibles.

- **Eleccions sindicals i els seus recursos.** S'acorda reforçar la secretaria d'Acció Sindical amb un equip de militància que estaria conformat per una persona de cada territori (Castelló, València, Alacant i Múrcia), sent una d'elles la responsable de tal comesa. Aquest equip es distribuirà d'acord al calendari electoral en aquells centres de treball que requerisca el suport de la CGT, amb la finalitat de consolidar la nostra representació, a més d'arribar a aquelles petites empreses que ens permeten presentar llistes.

- **Banca ètica.** Apostar per una banca social. S'acorda anar traspasant gradualment i en la mesura en la que es puga operar, els diners dels comptes de la CGT-PVIM a una banca ètica que en el seu moment puguem aparèixer amb els requisits i vocació similars. Mostrant la nostra negativa a continuar amb entitats opaques i amb inversions antisocials.

- **Pressupostos de finances.** Per una gestió de les quotes d'afiliació ètica i solidària. S'acorda la gestió comuna de les quotes a través de la secretaria de finances confederal o un altre ens que decidim. Les despeses i esforços de gestió

que avui recauen sobre els sindicats en l'emissió de rebuts, devolucions, transferències... aniria a parar a aquest ens comú, descarregant als mateixos d'aquesta càrrega. També corregiríem molts problemes d'escrits, sent un exercici d'eficàcia administrativa.

- **Transparència.** Donar exemple amb la pràctica. Dur a terme una auditoria interna de tots i cadascun dels ens de CGT, des de sindicats al propi confederal, que ens permeta visualitzar la nostra realitat en conjunt i alhora, des d'eixe coneixement debatre i valorar possibles mesures correctores, si fóra necessari.

En síntesi s'ha reflectit tot l'acordat. A partir d'aquest moment li correspon al Secretariat Permanent de CGT-PVIM engegar-se en la laboriosa tasca de posar en pràctica aquest dictamen. Però també correspon la col·laboració i el compromís de tota la militància, seccions sindicals, sindicats i federacions locals, sense aquests ens seria impossible la seua realització, perquè aquests acords són un compromís per a tota la CGT, no per a un grup de persones, perquè en aquest cas, no seria possible aquest projecte sindical i social que estimem.

Aquest missatge també és per a tota la filiació, animant-la perquè trobe un petit buit del seu temps i isca de les seues respectives seccions sindicals, implicant-se un poc més, perquè se la troba a faltar en la lluita que manté la CGT en el carrer amb els diferents moviments socials. Si tota la militància d'aquesta organització es mobilitzara a l'uníson, els jerarques del poder claudicarien en les seues mesures menyspreables. Perquè si fem ús d'ella, som la força capaç de canviar aquest sistema, però sembla que no ho sabem.

PURIFICACIÓN EISMAN
Secretària Comunicació CGT-PV

ACCIÓN DIRECTA

PROGRAMA D'INFORMACIÓ SOCIAL I LABORAL DE CGT-PV

Tots els dimecres en directe, de 16 a 18 h. (els programes es penegen en web)

ESCOLTA'L I PARTICIPA!! a RÀDIO KLARA 104.4. FM i www.radioklara.org

TTIP: Utopia de les corporacions multinacionals, distopia de la classe treballadora i la ciutadania

Més enllà de l'eliminació dels aranzels i l'obertura recíproca dels mercats als inversors de cada part de l'Atlàntic, les negociacions del TTIP s'estan centrant a eliminar el que en realitat s'interposa més profundament en el camí cap als beneficis corporatius, les mateixes regulacions que protegeixen als treballadors, als consumidors, i al medi ambient. Amb tal objectiu, la UE i EUA volen "harmonitzar" els seus estàndards i normes, "harmonització" que solament pot ser a la baixa donat l'objectiu d'aprofundir en la liberalització del comerç i la inversió, la qual cosa equival a una reducció i degradació de les normes socials i mediambientals a favor dels interessos de les corporacions perquè puguen moure lliurement el seu capital, béns i treball. A més, l'acord també cerca crear nous mercats obrint el sector dels serveis públics i l'adjudicació de contractes per part de l'administració a les corporacions transnacionals, la qual cosa amenaça amb provocar més ones de privatitzacions en sectors clau com la sanitat i l'educació. En tal sentit, per exemple, funcionaris del govern del Regne Unit han reconegut que una de les tres prioritats del TTIP és "completar el mercat únic" dins de la UE, en concret obrint el sector dels serveis públics i la seua contractació a empreses privades d'altres Estats membres.

Els principals temes objecte de les negociacions, sempre dirigides pels lobbies de les corporacions transnacionals i desenvolupades sota el seu pròxim i atent escrutini, pràcticament supervisió, són els següents:

- **Drets laborals i política social.** En aquesta matèria l'"harmonització" reglamentària passa per l'erosió i degradació de la regulació europea, més garant i protectora dels drets laborals i socials, fins a equiparar-la amb la nord-americana, més laxa i liberal. Es tracta de dividir i desprotegir a la classe treballadora, i eliminar el dret de vaga, en tots dos costats del toll. D'aquesta forma, les multinacionals americanes disposarien de la passarel·la perfecta per a instal·lar-se còmodament a aquest costat, mentre que les corporacions europees veurien promogudes completament les seues demandes fins ara solament "fimidament" ateses. Davant l'onada de desocupació que vindria d'una major concentració empresarial i de les reestructuracions industrials degudes a l'increment de la rivalitat competitiva conseqüència de la pressió de les grans corporacions, el capital guanya, encara més, a costa de la vida de les classes treballadores.

- **Protecció mediambiental.** A més de que l'increment de la producció, el comerç i el consum augmentaran l'esgotament dels recursos naturals i la pol·lució, per a aconseguir un significatiu augment del comerç és necessari també eliminar algunes normes i regulacions en nom de la pretesa "harmonització" d'estàndards, la qual cosa afebliria àmpliament el Principi de Precaució europeu, pedra angular de la política europea mediambiental, amb greus conseqüències sobre la salut i la seguretat de les persones i el medi ambient, entre elles les derivades de la lliure pràctica a Europa d'extracció d'hidrocarburs mitjançant fractura hidràulica (*Fracking*) per part de les corporacions nord-americanes i les seues filials i associades europees.

- **Agricultura i consum.** L'"harmonització" normativa en aquest capítol generarà l'entrada en la UE dels aliments modificats genèticament (OGM), la carn de vedella i el porc tractats hormonalment amb químics nocius per a la salut humana i fins i tot cancerígens, com la Somatotropina Bovina Recombinant o el Clorhidrat de Ractopamina, o el pollastre esterilitzat amb clor. A més, com a EUA la granja mitjana és 13 vegades més gran que les seues homòlogues europees i la concentració en grans corporacions ha sigut progressiva (en l'actualitat només hi ha 2 milions de granges americanes enfront dels 13 milions de granges europees), la reducció o eliminació dels aranzels portarà als agricultors europeus a una competència injusta i desequilibrada per

INDUSTRIA FARMACÈUTICA Y POLÍTICA

El "Acuerdo Transatlántico sobre Comercio e Inversiones", TTIP, a punto de ser aprobado este año 2014 por el Parlamento Europeo, ha puesto en evidencia a uno de sus principales sustentos: la industria farmacéutica y, con ello, ha refrescado su pasado golpista.

En 1964, la Argentina del presidente Dr. Arturo Illia (médico, además de político), planteó al medicamento como bien de mercado, congeló su precio y lo definió como "bien social", por lo cual la patente farmacéutica ya no tuvo razón de ser, ante el clamor de los laboratorios, la mayor parte europeos, sobre todo suizos. La ira de los grandes laboratorios no tardó en hacerse sentir y, al inicial desagrado norteamericano, se sumó el enojo de Suiza, que al año siguiente puso obstáculos al refinanciamiento de la deuda externa argentina desde el Club de París, quedando así sellada la suerte del gobierno de Illia mucho antes del golpe de estado de 1966.

En Honduras, más del 80% de los medicamentos son provistos por empresas multinacionales, siendo la materia prima para su producción 100% importada, principalmente desde Estados Unidos y Europa. La concreción de un acuerdo comercial establecido por los gobiernos de Cuba y Honduras, tras el ingreso al ALBA, incluyó como una de las principales temáticas de intercambio, la importación de medicamentos genéricos desde la isla caribeña como forma de contrarrestar los altos precios de las medicinas que el estado hondureño debe costear para la provisión de sus hospitales públicos. La decisión de las mafias farmacéuticas de apoyar el movimiento desestabilizador contra el presidente Zelaya, surgió tras el ingreso a la Alianza Bolivariana para los Pueblos de América.

En Guatemala, no se llegó a la desestabilización política, pero se conoce la injerencia en asuntos locales que tienen los laboratorios, Novartis, Bristol Myers y Aventis.

El Premio Nobel de Medicina Richard J. Roberts denunciaba recientemente que las farmacéuticas orientan sus investigaciones no a la cura de las enfermedades, sino al desarrollo de fármacos para dolencias crónicas, mucho más rentables económicamente. Y señalaba que las enfermedades propias de los países más pobres –por su baja rentabilidad– sencillamente no se investigan. Por ello, el 90% del presupuesto para investigación está destinado a las enfermedades del 10% de la población mundial.

Huelga decir que todas las grandes empresas transnacionales y grandes capitales se verían verdaderamente favorecidos por este "Acuerdo...". Sin embargo, entre todas, la que saldrá especialmente beneficiada es la de las farmacéuticas. En este sentido, EUA está deseando ver como se reducen los requisitos legislativos en materia de salud en Europa. El TTIP eliminaría las obligaciones actuales: la divulgación, la transparencia de los ensayos clínicos y demás elementos creados para garantizar la seguridad del paciente al comercializar los medicamentos, etc... además autorizaría el aumento de la propiedad intelectual. Por lo tanto, las empresas farmacéuticas podrían, de aprobarse el Tratado..., hacer y deshacer a su antojo. El establecimiento de un único estándar global dificultaría seriamente el control de estas grandes empresas que gozarían del derecho a pactar precios, excluir a determinados grupos de población del acceso a la salud, eliminar medicamentos, y un larguísimo etc. movidas por la lógica del beneficio y ajenas al bienestar de los ciudadanos. **Josefina Juste (historiadora) y Eduardo Vicent (sociólogo y politólogo).**

part de les grans corporacions agroindustrials americanes.

- **Sanitat i salut.** L'harmonització a la baixa, la competència transatlàntica entre corporacions i el reforç de les lleis sobre patents incrementaran els preus de les medicines i els serveis de salut, fent-ho menys assequibles al públic. A més, ens trobarem a Europa amb uns 30.000 productes químics que es comercialitzen lliurement a EUA i que estan associats amb l'increment de càncer mamari i testicular, infertilitat masculina, diabètic i obesitat. Les negociacions també evi-

// El TTIP s'està centrant a eliminar el que en realitat s'interposa en el camí dels beneficis corporatius//

dencien la intenció d'obrir la contractació pública de serveis de salut a la inversió privada i a la competència estrangera, convertint-se en norma l'accés de les corporacions a tot el mercat sanitari. En resum, s'imposaria envair a les persones i denegar l'accés assequible a serveis de salut i medicines.

- **Sistema financer.** A través de l'acord, la UE, presa del lobby de la gran Banca, està proposant liberalitzar i desregular tots els sectors de serveis, inclosos els serveis financers, a pesar que sabem fefaentment que la desregulació i la competència lliure en el sector financer estan precisament en l'origen de les crisi financeres cícliques que ens assotem des de la dècada dels 70 del segle passat. Amb el suport de la UE i el Regne Unit, de la City londinenca més aviat, el sector de serveis financers està demanant l'eliminació de tota regulació que pugui interposar-se en

el camí dels seus potencials beneficis i la total llibertat de mercat, la qual cosa deixaria a la ciutadania i els estats sense protecció alguna front als costosos rescats econòmics futurs.

- **Drets de Propietat Intel·lectual (DPI).** Els gegants de Hollywood i Silicon Valley, entre uns altres, argumenten que el reforç dels DPI protegiria a les companyies de la pirateria i estimularia la innovació i el progrés, portant com resultat creixement econòmic i benestar. No obstant açò, hi ha raons per a pensar que un major poder de les corporacions podria ressuscitar l'esperit de l'ACTA (Acord Comercial d'Anti-Falsificació), que es va intentar aprovar sense èxit durant anys i es va deixar de costat definitivament en 2012. Els resultats podrien ser, precisament, la restricció d'accés al coneixement, el debilitament de la innovació, i un major accés de les corporacions a la informació personal ciutadana (a costa del dret civil a la privacitat); amb el resultat d'un impacte negatiu important sobre la llibertat d'expressió com a conseqüència del debilitament general de la llibertat digital.

- **Mecanisme de Resolució de Disputes entre Inversors i Estats (ISDS).** Mitjançant la imposició d'aquest mecanisme, les corporacions persegueixen garantir-se més drets que els de les persones físiques, amb una clàusula de resolució de conflictes entre inversors i governs que permet a les corporacions portar a aquests davant tribunals internacionals de dret mercantil totalment arbitraris, ja que els seus membres són triats sota la influència de les mateixes corporacions i el seu funcionament és absolutament opac, en cas que les seues polítiques obstaculitzen els interessos corporatius. Tot i que Nacions Unides i el mateix FMI han advertit

que aquests ISDS poden danyar severament la capacitat dels països per a lluitar contra la crisi financera i econòmica, es tracta que les grans transnacionals demanen al seu criteri als governs i els contribuents paguem la factura.

El TTIP, que es ven propagandísticament com un mitjà per a millorar el creixement econòmic, amb "espectaculars" augments del PIB de fins al 1% i la creació de centenars de milers de llocs de treball, és en realitat un magnífic pufó, un engany i una manipulació, perquè fins a l'estudi dut a terme per la pròpia Comissió Europea desmenteix tals xifres i les deixa en un famèlic i irrisori crei-

// El TTIP no és només un projecte econòmic, sinó també polític, ideològic i de classe d'una elit//

xement del PIB del 0'01% anual en els pròxims 10 anys.

No obstant açò, sembla que la fe en la liberalització comercial és tan exagerada com els beneficis que poguera reportar. El que emergeix de tot açò és que el TTIP és en realitat un projecte polític transatlàntic promogut per les elits polítiques i corporatives sobre la promesa infundada d'augmentar el comerç i el nombre d'ocupacions, la mateixa que retrotraurà les proteccions regulatòries socials i mediambientals, reduirà els drets dels ciutadans enfront de les corporacions, i tractarà de consolidar el lideratge geopolític d'EUA i la UE en aquesta perniciosa globalització.

A més de conèixer la dimensió del TTIP com a projecte polític, és necessari reconèixer les seues importants implicacions a nivell domèstic. Tal com s'està coent, el TTIP deixarà a les corporacions lliures de qualsevol restricció i lligam, constituïdes aquestes pels aranzels i la regulació en matèria social i mediambiental, al mateix temps que els permetrà demandar davant tribunals opacs i arbitraris a qualsevol govern que poguera interferir amb els seus futurs beneficis, la qual cosa afeblirà addicionalment les regulacions soci-econòmiques i mediambientals que salvaguarden el benestar de les persones i el medi ambient davant les accions corporatives.

L'evidència disponible suggereix que el TTIP ha de ser entès no solament com un projecte econòmic, sinó també com un projecte polític, ideològic i de classe d'una elit transatlàntica l'objectiu de la qual estriba a revertir els assoliments aconseguits en matèria social i ambiental a Occident. De prospeccionar sense oposició, la conseqüència d'aquest projecte serà la utopia de les corporacions multinacionals, per descomptat, i la distopia dels ciutadans i les classes treballadores, sens dubte; just en l'antitesi de les mesures que necessitaríem si l'objectiu és construir alguna sort de futur inclúsiu, democràtic i conseqüent amb la situació geocoològica que hem generat.

JOSÉ ANASTASIO URRÁ
CGT-UNIVERSITAT València i ATTAC-PV

Professor Titular d'Organització d'Empreses en la UV, membre d'ATTAC País Valencià, delegat sindical de CGT, i autor del llibre "Las mentiras de la crisis... ¿Una anécdota en el oberspacio...?", by Jokin_Zabal@ (http://www.attacpv.org/public/www/web3/images/files/LasMentirasDeLaCrisis.pdf).

INFORMACIÓ ADDICIONAL:

Ecologistas en Acción (2014): Dossier TTIP, Campaña NO AL TTIP (Tratado de Comercio e Inversiones Unión Europea - Estados Unidos) (http://noaltritt.blogspot.com.es/p/documentos.html - Acceso, 17/05/2014).

Hilary, J. (2014): El Acuerdo Transatlántico sobre Comercio e Inversión. Una Carta para la Desregulación, un Ataque al Empleo, el Final de la Democracia, Fundación Rosa Luxemburgo, Bruselas (http://rosalux-europa.info/files/files/TTIP_ES.pdf - Acceso, 17/05/2014).

ANIVERSARI

Malvinas

JOSEFINA JUSTE
Historiadora

El 29 de marzo de 1982, en una manifestación relámpago en la que intentábamos jaquear a la dictadura, la policía mató a un compañero en la puerta de la catedral, en Buenos Aires; ninguno pudimos parar demasiado ya que la policía no daba tregua. Cuatro días después, el 2 de abril, las radios entraban en cadena anunciando que las islas Malvinas habían sido invadidas por tropas argentinas. "Las Malvinas son argentinas" era una frase que, cual mantra, los niños argentinos aprendían en la escuela... sin saber que, muy lejos de allí, otros contabilizaban como "las Falkland". Esos otros, los ingleses, reaccionaron de inmediato anunciando que la flota británica se dirigía al Atlántico sur para liberar "sus islas" de los invasores argentinos. Durante dos meses, la mayoría del pueblo argentino vivió esperando la llegada del "principito" inglés que comandaba la flota real británica. Pocos recordaron durante esos días a los presos políticos y a los detenidos que no aparecieron, inaugurando así la figura de los "desaparecidos".

La Junta militar mandó a combatir a los regimientos de las provincias más pobres, evitándose así más conflictos. Las tropas que desembarcaron en las Malvinas estaban constituidas por soldados que estaban cumpliendo el servicio militar obligatorio y que sólo tenían 18 años. Tropas sin entrenamiento, o con muy poco tiempo de estar en el servicio militar, fueron enviadas al sur, a comienzos del invierno en el hemisferio sur, sin uniformes adecuados para el frío, mal armados y peor alimentados. Los únicos que pudieron lucir su técnica fueron los pilotos de la armada, oficiales todos ellos. La guerra empezó a parecerse lo cuando en mayo, los ingleses

hundieron el crucero General Belgrano con más de 300 soldados a bordo, a pesar de lo cual el pueblo argentino siguió esperando ganar la guerra, hasta que el 10 de junio, tan impensadamente como empezó, el general Galtieri, mandamás de la Junta militar, comunicó que la guerra había terminado con la rendición a manos de los ingleses y con el regreso a escondidas de los soldados que sobrevivieron.

La guerra de Malvinas costó más de 600 vidas de soldados conscriptos, más de 1000 heridos y más de 400 ex combatientes que se suicidaron desde entonces... y fue el comienzo del fin de la dictadura militar.

FERROCARRIL

Un nou pas privatitzador en Renfe i Adif

JUAN RAMÓN FERRANDIS
Sector Federal Ferroviari CGT

Ocorre sovint, les situacions que albeim des de CGT en un espai de temps prudencial, acaben per complir-se, i aquest és un cas més. Resulta paradoxal que sabent el que anava a ocórrer i el perniciós que resultaria per a treballadores i ciutadanes, des de certs sindicats hagen silenciada aquesta situació, a més amb un tarannà desmobilitzador cap a les treballadores que coincidir amb albirar un futur privatitzat per al ferrocarril.

Tot aquest silenci, evidentment, té un preu, prebendes electorals. Serà aci on les "centrals sindicals" rebran el pagament que els permetta mantenir el seu status sindical, encara que siga tan fictici com els seus noms.

Des de l'1 de gener de 2005, amb l'entrada de la llei del sector ferroviari, el ferrocarril públic va patir el revés més important de l'era moderna, comparable al que va ocórrer fa uns mesos l'1 de gener de 2014.

En aquesta data, el Govern actual, a força de Reials decrets aprovats en els famosos divendres ne-

gres, va reduir el 25% del servei de regionals, uns 44.000 trens a l'any, així com el servei de mercaderies, que ha quedat en el mínim històric del 2,8%, externalitzant els trens més rendibles, i potenciant d'altra banda el transport per carretera.

La situació inversa ocorre amb el servei d'AVE, que segueix creixent en inversions. El 87% de les inversions en ferrocarril van destinades al 2% dels usuaris, que són els que transporta l'elitista i balafador AVE en un context global, enfront, contrasta que el 98% dels usuaris solament ens beneficiem d'un 13% d'aquestes inversions.

La situació s'agreuja quan contemplem que es van tancant les línies dels territoris més desfavorits per falta de manteniment, unes altres es veuran en aquesta mateixa situació en breu, donada la inaniació econòmica a la qual estan sotmeses.

El futur es presenta amb trens formidables a 300 Km/h replets d'executius amb tern i corbata, mentre les treballadores, estudiants i les persones amb pocs recursos queden sense possibilitat d'accedir a la mobilitat social.

La divisió de Renfe en 4 empreses (viatgers, mercaderies, mante-

niment de material i lloguer de material) i Adif en 2 (alta velocitat i xarxa convencional), és una volta de rosca més en el procés privatitzador, i malgrat que encara limiten les Societats Anònimes a un 49% de capital privat, com deia, solament farà falta un altre RD per a ampliar-lo i vendre-lo a un postor amic, per un módic preu.

Les perjudicades de tot aquest procés, evidentment seran les usuàries del tren, que veuran baixar els estàndards de seguretat en la circulació, la supressió dels serveis menys rendibles econòmicament i sense tenir en compte l'interès social, reduir la qualitat dels mateixos i elevar els preus per a cobrir les necessitats dels comptes de resultats del capital privat.

La lluita continua, i no solament en l'àmbit ferroviari, la pressió ciutadana és l'única possibilitat de detenir la privatització d'aquest servei públic, que s'ha convertit en un altre espòli dels béns de tota la ciutadania, un robatori més del patrimoni públic, una forma més de negoci per a les grans multinacionals, i potser, una forma de pagament als mercats europeus i la Troica.

Operació Stanbrook
Un merescut
hometage a l'exili
republicà en
Algèria

Inauguració monòlit en el jardí Sidi M'Hamed

/ PEGATUM TRANSMEDIA

El 28 de març de 1939 milers de persones s'amuntegaven en el recinte del port d'Alacant, davant l'avanç ja imparable de les tropes franquistes. Els governs de les democràcies europees havien promès enviar navilis per a evacuar a tots els refugiats republicans i les seues famílies, però els vaixells no arribaven i la desesperació condia entre les restes de l'exèrcit republicà i la militància socialista, comunista i llibertària que havia acudit al port alacantí per a iniciar el trist camí de l'exili.

Les potències occidentals no van complir la seua paraula i van abandonar a els qui fugien, sabent que açò suposaria llargs anys de sofriment, i fins i tot la mort immediata, com així va ser per a milers de persones. Davant la impossibilitat de fugir de la repressió feixista, va haver-hi qui va prendre la desesperada decisió de suicidar-se allí mateix, milers van acabar en els camps de concentració d'Albatera o Els Ametlers, per a complir llargs anys de privacions, presó o directament acabar en un afusellament o en qualsevol cuneta.

El capità del Stanbrook, un vaixell carboner anglès, ignorant les indicacions de la seua empresa i del propi govern britànic, va prendre la decisió de traure d'aquella ratera al màxim de persones. Així, i encara que el vaixell no estava preparat per a transportar passatge (només tenia un parell de latrines, per exemple), el Stanbrook va partir d'Alacant rumb a Orà amb unes 2.600 persones, la qual cosa implicaria grans complicacions per a la travessia. Malgrat totes les dificultats, el vaixell va arribar a la ciutat d'Orà i va quedar atracat a l'espera que les autoritats franceses autoritzaren el desembarcament.

La tragèdia no va acabar amb l'arribada del Stanbrook a Algèria, ja que els homes adults van romandre diverses setmanes a l'espera de l'autorització per a baixar a terra. Quan l'ordre va arribar, i en contra del previst, van ser conduïts a camps de concentració on van passar llargs anys de treballs forçats, càstigs i humiliacions. Bé és cert que aquests maltractaments provenien dels guàrdies francesos dels camps, mentre la població algeriana, en molts casos, s'esforçava a ajudar amb menjar, aigua, etc. als refugiats espanyols des que van arribar al port d'Orà.

Per a commemorar aquesta història ocultada i homenatjar als seus protagonistes i a les seues famílies, des del País Valencià es va organitzar un viatge a Orà del 30 de maig al 2 de juny, en el qual CGT ha estat representada, i durant el qual s'han visitat els llocs on van succeir els esdeveniments (port, emplaçament d'un dels camps de presoners, cementeri on es va enterrar a un bon nombre, etc.). També es van realitzar trobades amb associacions que estan treballant en la recuperació de la memòria històrica de l'exili republicà espanyol i s'ha col·locat un monòlit en record dels qui van arribar en el Stanbrook al port d'Orà.

CGT, a més d'amb una representació, ha comptat amb la presència d'un equip audiovisual que ha pres imatges i testimoniatges de tots els actes realitzats, així com entrevistes a protagonistes de l'epopeia del Stanbrook i de familiars que s'han sumat amb emoció a l'homenatge. En breu termini comptarem amb un interessant documental sobre aquesta Operació Stanbrook (1939/2014).

Des d'aquestes pàgines volem agrair el calorós comiat que un bon grapat de companys i companyes de la Federació Local de CGT d'Alacant ens van brindar a l'eixida del vaixell que ens portaria a Orà. Al retorn l'expedició es va detenir uns minuts per a visitar el monument que des del port alacantí recorda a totes la víctimes de la repressió franquista i, molt especialment, a els qui van fer eixe històric viatge en el Stanbrook. Antonio Pérez Collado, Acció Social CGT-PV

webs al País Valencià

CGT Alacant
<http://cgt-alicante.es>

CGT Castelló
<http://cgtkas.blogspot.com.es/>

CGT València
<http://www.cgtvalencia.org>

CGT País Valencià
<http://www.cgtpv.org>

/ CLARA ALEGRE

El 21J en la estela del 15M

ANTONIO PÉREZ COLLADO
Secretario Acción Social CGT-PV

El movimiento 15M ha vuelto a tomar las plazas el pasado mes de mayo, con motivo de su tercer aniversario, pero no lo ha hecho como en años anteriores sacando a miles de personas a la calle (posiblemente porque ahora la gente ya está en la calle, en sus múltiples luchas), sino para mostrar y celebrar lo que el espíritu de libertad y solidaridad surgido el 15 de mayo de 2011 ha ido construyendo a lo largo de estos intensos tres años.

Con la diversidad que lo caracteriza, el 15M se ha conmemorado de manera distinta en cada ciudad, en cada barrio. Asambleas, manifestaciones, fiestas, debates, exposiciones, libros, programas de radio, ferias alternativas, vídeos, etc. se han ido sucediendo por todo el territorio español para mostrar la vigencia de los sueños y proyectos nacidos en aquellas acampadas que hubo quien consideró, equivocadamente, flor de un día.

Con independencia de lo que pueda depararnos el incierto futuro, nadie podrá negarnos que ha habido un antes y un después de las acampadas y de las grandes manifestaciones de hace ahora tres años. Lo que pase en los próximos meses y años será responsabilidad de la gente que nos hemos comprometido a seguir luchando hasta acabar con este viejo e injusto modelo, que nos hemos conjurado para seguir soñando y poniendo en pie alternativas de vida, de producción, de cultura y de consumo mucho más libres, sanas y divertidas de lo que supone el capitalismo salvaje.

En Valencia el 15M se recordó con una asamblea informativa de los diferentes grupos y luchas que se han imbuido de las ideas y formas de este movimiento autogestionario: la PAH, los iafiautas, las asambleas de parados, la lucha por la escuela pública, las redes de consumo ecológico, las cooperativas integrales, etc. expusieron sus razones y esperanzas ante compañeros y amigas que no han dejado de serlo desde la acampada en la rebautizada plaza del 15M en 2011.

El 17 de mayo, en los jardines del viejo cauce del Turia, tuvo lugar una larga y emotiva jornada de convivencia e intercambio, en la que estuvieron representadas todas las iniciativas surgidas en el entorno de las movilizaciones del 15M que se han ido consolidando, y que hoy forman una red de experiencias de economía social, luchas solidarias y proyectos de transformación y resistencia al sistema capitalista.

En otras localidades del País Valencià también se han conmemorado los tres años del 15M y se ha visibilizado la cosecha que aquella experiencia ha traído a una sociedad yerma de ilusión y proyectos de ruptura con este sistema que estamos padeciendo.

Para CGT, que desde el principio supo ver en este estallido social de rabia y hastío una oportunidad para impulsar la resistencia frente al neoliberalismo que nos explota y oprime, el balance de estos tres años del 15M (que luego ha ido dando origen a otras fechas, a otros

lemas: 25S, "Rodea el Congreso", 22M, etc.) es enormemente positivo. Y no sólo porque ha interesado por la organización de la rebeldía a colectivos hasta entonces alejados de las pocas luchas existentes (personas jóvenes, estudiantes, jubiladas, etc.) sino también porque el mundo del trabajo, la lucha sindical, se han visto impulsados por esta movilización social.

Después del 15M el modelo del hegemónico sindicalismo institucional que representan UGT y CCOO ha empezado a ser cuestionado y criticado. Otra forma de llevar los conflictos, mucho más asamblearia y cargada de combatividad ha surgido en multitud de situaciones: huelgas indefinidas, mareas de sanidad y educación, boicot a determinadas marcas, etc. Ejemplos como los de HP, Panrico, limpieza y jardines en Zaragoza y otras ciudades, FNAC y muchos más demuestran que luchar merece la pena y que ganar será muy difícil, pero no es imposible. Eso ya es un gran avance.

Como sindicato asambleario y revolucionario, la CGT tenía que sentirse cercana a esta experiencia, casi de forma natural, espontánea. Pero no todas las organizaciones han mostrado ante el 15M la misma postura de respeto, colaboración y participación; es más, las ha habido (y las sigue habiendo) que lo único que pretenden es reconducir a este movimiento autónomo hacia sus anquilosados modelos sindical o político, que se frotran las manos calculando los votos o afiliación que pueden pescar en las placidas aguas del 15M.

Con distintas marcas, pero con el mismo ideario, se han sucedido otras campañas de movilización y denuncia de las políticas impuestas por la banca y las multinacionales. Las marchas contra el paro, que recorrieron prácticamente toda la península, y la gran manifestación del 22 de marzo en Madrid ha sido otro hito importante de este resistir y levantarse colectivamente. En esta nueva cita la CGT también supo estar muy presente y activa. Se nos vio y se nos escuchó con todas nuestras razones.

Pero, como venimos recordando, cada fecha es un nuevo paso en ese caminar por un verdadero cambio social. Como organización estamos participando en las plataformas que en cada territorio (también en el valenciano) deben dar continuidad al trabajo desarrollado en todo este tiempo. Cada vez se van valorando medidas de lucha mucho más complicadas y contundentes. El objetivo, al menos para la CGT, es llegar —sin prisas, eso sí— a una histórica Huelga General, pero no sólo del mundo del trabajo, sino también de las aulas, de consumo, de los servicios; una huelga social.

Como otra etapa previa en ese camino, el próximo 21 de junio estamos convocados a manifestaciones y concentraciones ante los parlamentos de cada autonomía, en sus respectivas capitales administrativas. En el caso de Valencia, desde su Comité Confederal, convocamos a toda la militancia a la plaza de San Agustín, el 21J a las 19 h. No faltéis; esta vez tampoco.

1ER DE MAIG 2014 AL PAÍS VALENCIÀ

Alacant / MANOLO SILVAR

Alcoi

Gandia

Benidorm

Castelló

5ª TROBADA DE CANVI DE LLIBRES

EN LA CALLE

L'Orxa: Paradís de la Raó

PINA TORMOS
Secretària Dona CGT-PV i M

A dia d'avui i més que mai, quan aquesta societat en la qual vivim (i/o resistim) batega acorralada per paradisos artificials construïts a colp de fum, metacrilat i cartó pedra, que no fan una altra cosa que emoolsar la realitat com un parc temàtic tan alienant com un sintètic, trobar-se en plena naturalesa envoltada de llibres, bells paisatges i bona gent podria semblar una utopia, però al contrari del que ens volen fer creure, les utopies són possibles i El Paradís de la Raó (<http://paraisodelarazonlorxa.blogspot.com.es/>) és una mostra més d'açò. Perquè si, no hi ha nom millor posat que "El Paradís de la Raó", un lloc on l'enteniment i els sentits vibren en tot la seua indòmita esplendor. Un punt i apart en el qual la raó, el coneixement, la llibertat, i per què no dir-ho, l'heretgia davant l'esclavitud mental que ens volen imposar des dels poders que ens vigilen, es respira en cadascun dels racons del museu "HETERODOXOS, HERETGES I MARGINATS" que es pot visitar de manera lliure (com no) i gratuïta en aquest dia de portes obertes.

Bole, guardià dels tresors i artífex d'aquest bell projecte de difusió i animació a la lectura, sempre amb la valuosa ajuda de Bleda i Alacant Obrer (<http://alacantobrer.wordpress.com/>), (en solitud no es pot, amb amistats si), ens van permetre gaudir diumenge passat 18 de Maig, i per cinquena vegada, d'aquesta utopia manifesta en la qual l'intercanvi de llibres es converteix en un nexa d'unió entre persones que amb prou faenes es coneixen o bé es coneixen

massa... res importa més que el compartir i gaudir de la naturalesa, la cultura i tot cal dir-ho, un bon menjar en el camp entre oliveres i a l'empar del vell castell de Perputxent.

Com tots els anys un autobús va eixir d'Alacant camine al bell poble del Comtat, altres persones van arribar de diferents punts de les comarques valencianes fins a conformar una totalitat de participants a retrobar-se entre els carrers tan palpitants de vida com de tranquil·litat del petit poble de

Naturalesa, llibres, bells paisatges i bona gent podria semblar una utopia

L'Orxa, on les taules de llibres estaven ja disposades per a ser testimonis d'algun que un altre halal de sorpresa davant una joia literària, o una curiosa lectura que perseguïem des de fa temps, i/o preparades per a rebre noves aportacions. Totes les taules es renovaven continuament i de manera gratuïta creant interminables possibilitats d'intercanvi: els llibres que ens portàvem d'un fons inicial de mil exemplars!, pels quals deixàvem ...

Les companyes i companys de l'Ateneu llibertari Valle del Vinalopó (<http://ateneoliberalariovinalopoblogspot.com.es/>) i de Maldecap (<http://maldecap.org/>) van ampliar l'oferta cultural de la V Trobada del Llibre i com no, destacar que enguany comptem amb la companyia de la Bellea Trans de Fogueres combatives (<http://www.verkami.com/projects/8529-fogueres-populars-i-combatives>), a la qual, i des d'aquestes pàgines, agraim el seu treball al costat del Komando Ba-

lora per permetre'ns gaudir d'unes festes tan reivindicatives com a combatives contra l'ordre establert. Excel·lent va ser també la presentació del llibre "El robatori de Benimassot" a càrrec del seu autor, Manel Arcos

Però tornem al Museu tan particular... Curiosa temàtica per a un museu en plena naturalesa, no?, i més tenint en compte els cinc moviments que componen la col·lecció:

-Heretges i Anticlericals, que ens recorda part de les persones que van tractar de restituir els principis religiosos, i aquelles que es van enfrontar a les religions des de la negació més absoluta.

-L'anarquisme que s'enfronta a tota institució que s'erigisca en dirigent de la societat humana com és l'estat.

-La Maçoneria que lluny de l'heterodòxia i l'heretgia van patir persecució i marginació al llarg de la història.

-El naturisme que s'enfronta a l'estructura social que allunya a l'ésser humà del medi natural i del contacte amb la naturalesa.

-I la Medicina natural que qüestiona a "la medicina, davant la terapèutica de la malaltia."

Comencem ja a entendre el perquè d'aquest vellutat plaer que produeix visitar aquest Paradís de la Raó apartat del mundanal soroll i obert a totes les ments curioses que vulgen investigar en la seua àmplia biblioteca i fons documentals?

I per a acabar una última i decisiva pregunta a plantejar-nos, hi ha una quelcom més bell que compartir llibertat i coneixements?... perquè l'amor ja va implicat en tots dos casos...

Salut i espere que ens vegem el pròxim any.

Concentración en Denia

CGT ONCE: Sindicalismo a pie de calle

CGT-ONCE

CGT ONCE se constituye como Sección Sindical Estatal

El 7 de junio fue convocada toda la afiliación de CGT ONCE, para proceder a la constitución de la Sección Sindical Estatal de CGT ONCE.

En dicha asamblea, se procedió a elegir el S.P. (Secretariado Permanente) de esta Sección Sindical.

CGT ONCE nace con mucha ilusión y con muchas ganas de trabajar para cambiar la deriva a la que la dirección de la ONCE, con la complicidad de los sindicatos mayoritarios UGT y CCOO ha llevado a esta gran institución.

Una deriva que ha acarreado una significativa pérdida de derechos laborales para su personal, entre las que destacan: congelación salarial para los próximos tres años -al margen de las que ya han venido padeciendo en los últimos lustros-, doble y hasta triple escala salarial, congelación del plus de ruta desde 2005, desaparición del complemento por antigüedad, incremento desmesurado de las cantidades a vender para tener derecho a generar comisiones por venta, endurecimiento del régimen disciplinario, nula posibilidad de promocionar o ascender dentro de la empresa por méritos propios, eliminación de la titularidad del punto de venta, retirada masiva de kioscos de venta, cierre de centros, denegación de la venta para las personas afiliadas a la ONCE, externalización de servicios (pago de premios, informática, atención al vendedor y vendedora, servicio médico, preparado de cupón), etc.

El objetivo principal de la Sección Sindical Estatal de CGT ONCE, es conseguir una ONCE más social, más justa, más transparente, más democrática y participativa. En la que lo primordial sea conseguir que las personas con discapacidad tengan un trabajo digno, con salario justo y no como ahora, que la han convertido en un mero operador de juego, cuyo único objetivo es ganar dinero a costa de quien sea.

Como ya viene siendo habitual, el día ONCE de cada mes los afiliados y afiliadas de CGT en la ONCE, salimos a las calles de diversas poblaciones, a fin de informar a la ciudadanía de la triste realidad laboral que están viviendo El personal de la ONCE y que nada tiene que ver con la bucólica imagen que nos ofrece la Institución a través de los medios de comunicación, por medio de la publicidad directa y subliminal.

Lo cierto es que la dirección está vendiendo sus productos a través de Internet, máquinas expendedoras y por los CFC (Canal Físico Complementario) canal que está conformado por; estancos, gasolineras, Supercor, bares, establecimiento de conveniencia, etc., -sin que a estas empresas se les exija por parte de la ONCE, la contratación de personas discapacitadas- y al mismo tiempo está deteriorando las condiciones de trabajo y mermando su plantilla, compuesta ésta si, por personas discapacitadas.

Esta campaña de concienciación a la Ciudadanía que se inició el pasado 11 de noviembre persigue dos objetivos, el primero demostrar a la opinión pública mediante datos objetivos que por desgracia para su plantilla la ONCE no es esa gran institución que se anuncia día a día en los medios, y en segundo lugar se pretende sensibilizar al conjunto de la ciudadanía para que siempre que compren productos de la ONCE, lo hagan a través de sus vendedores y vendedoras.

Esta campaña está siendo duramente criticada por los sindicatos pancistas (CCOO y UGT) quienes consideran que denunciar públicamente al represor es tirar piedras contra los el personal, quien sufre y padece la represión.

Desde CGT ONCE siempre se intenta dialogar, pero dos no dialogan si uno no quiere y eso es lo que le pasa a la dirección de la ONCE.

NOTÍCIES BREUS

Homenatge a Valentín González 35 anys del seu assassinat

NO OLVIDAMOS

**1979
2014**

Valentín González
Trabajador de la Cella del Mercado de Abastos de Valencia, militante anarcosindicalista de 20 años. Aseñado el 25-6-79 de un disparo a bocajarro por la Policía Nacional en la Huelga legalmente autorizada en defensa de las reivindicaciones de la clase trabajadora.

Dignidad y Memoria

Actes programats per la CGT a València per al XXXV Aniversari de l'assassinat de Valentín González

Dimecres 25 juny 2014

9h30 -Assemblea de delegats de CGT
Av del Cid 154 València

12h30 -**Concentració** Homenatge al company Valentí
Entrada principal de l'Antic Mercat d' Abastos
C / Alberic València

19h -**Xerrada** "Valentín González 35 anys després, Transició versus Repressió"
Al CCC Octubre
C / Sant Ferran, 12 València

Més informació a:
<http://www.valentin.cgtvalencia.org>

Solidaritat amb Miguel i Isma, empresonats pel 22M

El passat 5 de juny, unes quaranta persones protestaren en la plaça dels Luceros d'Alacant per l'injust empresonament de Miguel i Isma, dos joves de Madrid que van ser detinguts i empresonats amb motiu de la jornada del 22M i que encara continuen en presó. Els assistents corejaren algunes consignes i llegiren un manifest que es pot trobar en <http://youtu.be/JeE0sU685WE>

Així mateix, en la ciutat de València, la CGT amb altres organitzacions com CNT, l'Assemblea Antirepressiva 15M i els iaioflautes, també participaren de la Jornada Internacional contra la repressió i exigiren davant Delegació de Govern la llibertat i l'absolució de tots i totes les repressaliades per lluitar.

CGT constitueix secció sindical en les neteges de la Universitat d'Alacant

Un nombrós grup de persones que treballen en Cívica Limpiezas, empresa del conegut empresari Ortiz encarregada de la neteja de les dependències de la Universitat d'Alacant, ha decidit constituir la secció sindical CGT, com a pas previ a la participació en les properes eleccions sindicals. L'empresa compta amb 159 treballadors i treballadores i el seu propietari està lligat a diferents escàndols que afecten també a l'alcaldeessa d'Alacant, entre d'altres el relacionat amb la redacció del Pla General d'Ordenació Urbana d'Alacant.

Des d'aquí animem a les nostres noves companyes a continuar treballant en defensa dels interessos dels treballadors, així com a demostrar que un altre sindicalisme, alié als pactes i tripijocs, és possible i necessari.

Constituïda la secció sindical de Manteniment de la Universitat d'Alacant

Diversos companys i companyes que treballen en la UTE Manteniment de la Universitat d'Alacant, empresa amb 53 treballadors, han constituït la secció sindical CGT de l'empresa, que es regeix pel Conveni col·lectiu provincial del metall. Vagi per davant el nostre suport total a l'esmentada iniciativa i els nostres millors desitjos en la seva lluita per la defensa dels interessos de totes les persones de Manteniment.

Endavant, companys, només els que lluiten poden guanyar; els que no ho fan, ja han perdut.

La Federació es presenta a les eleccions sindicals de sanitat en El Clínico i La Fe de València

El passat 4 de juny es celebraren eleccions sindicals en la sanitat del País Valencià. La CGT va presentar candidatura en dues àrees i, encara que no es va treure cap delegat (va faltar molt poc en El Clínico, únicament dos vots) el treball realitzat per l'afiliació va ser excel·lent. De moment, la tasca mampra ha fructificat amb la consolidació d'un grup de treball dinàmic que té com objectiu continuar barallant per tal que la sanitat pública valenciana siga universal, gratuïta i de qualitat. Des d'ací, tot el nostre suport i felicitacions.

CGT-La Safor aconsegueix que una treballadora de la llar immigrant obtinga el permís de residència arran la denúncia de la seua situació irregular

El cas de RB, qui farta de suportar humiliacions i de reclamar els seus drets va decidir posar en mans dels serveis jurídics la seua situació, demostra que la reivindicació dels drets dona els seus fruits. La notícia va ser portada dels mitjans locals.

Jornada oberta de formació i reflexió sobre el TTIP convocada per la Plataforma No al TTIP d'Alacant

Dissabte 7 de juny va tenir lloc a Alacant una jornada de formació i reflexió sobre el TTIP que pretenia informar i trobar punts de trobada per lluitar contra aquest nou Tractat que els poderosos d'aquest món pretenen fer-nos empassar.

Què amaga el Tractat Comercial Transatlàntic entre els EUA i Europa? A qui interessa? A quin model productiu respon aquest tractat? Quins serien els seus efectes sobre els Serveis Públics i la Contractació Pública? Sobre l'agricultura i el medi ambient? Sobre els drets laborals? Sobre la privacitat digital i els drets de propietat intel·lectual? ¿Què passa amb els aliments transgènics? Podrà algun país europeu prohibir la fractura hidràulica per extreure gas no convencional? Què passarà amb els medicaments genèrics? Tindrà la classe treballadora dret a organitzar-se en les empreses?

La jornada va tenir lloc a l'Escola de Persones Adultes (EPA) Giner dels Rius, Alacant i es va desenvolupar entre les 9 del matí i les dues de la tarda, dividida en 6 tallers, tres d'ells simultanis, en tres tandes.

De la presentació i Introducció de la Jornada es va encarregar Verónica Gómez (ATTAC / EBC). El nostre company Baltasar Palicio va participar en la primera tanda de tallers que tractava sobre el model productiu, els drets laborals i la resolució de conflictes inversor-Estat, al costat de la propera Verónica i José Pazos (EUPV).

Unes trenta persones van seguir amb atenció i estupor les informacions sobre aquest nou intent dels poderosos per buidar les butxaques i els recursos per poder així continuar amb la vella consigna del liberalisme: créixer, créixer, créixer, que és justament la que ens ha portat a la trista situació en què ens trobem.

Mujeres Libres: Experiencia viva del feminismo libertario

Por Yanira Hermida Martín

Este año nos encontramos algo más huérfanas, tras el fallecimiento de Concha Pérez y Concha Liaño pioneras que formaron parte del grupo de Mujeres Libres, una experiencia excepcional en la historia que llegó a movilizar a 20.000 españolas durante su corta existencia, truncada por la victoria fascista de abril del 39.

La relevancia histórica de Mujeres Libres ha quedado respaldada a través de los estudios pioneros de una generación de historiadoras anglosajonas: Mary Nash, Temma Kaplan y Martha Ackelsberg. Fue Mary Nash quien definió a Mujeres Libres como la gran culminación del anarcosindicalismo español: "...creemos que es la organización Mujeres Libres fundada en 1936 la que presenta más claramente una teoría y una práctica que podría denominarse anarcosindicalista." Dentro de una concepción política social que rechaza cualquier grado de autoridad y poder, que persigue la creación de relaciones de no dominación entre los seres humanos y la relación equilibrada y respetuosa de la humanidad con la naturaleza podemos entender que sea necesario un movimiento para la emancipación de las mujeres. Por contradictorio que pueda parecer la respuesta a este planteamiento fue y sigue siendo hoy en día afirmativa.

El germen de la iniciativa emancipadora de Mujeres Libres lo podemos situar en las reflexiones de una parte del movimiento anarquista español representado principalmente por dos mujeres: Teresa Mañé (alias: Soledad Gustavo) y Teresa Clararant, quienes aportaron reflexiones feministas del anarquismo español de principios del siglo XX una línea argumental: reivindicar el concepto de autoemancipación de las mujeres dentro del movimiento libertario y plantear la situación de las mujeres como consecuencia de la existencia de un régimen patriarcal que se basa en la supuesta superioridad física del hombre, que es reforzado por la atribución y responsabilización de las labores de reproducción de la especie a las mujeres.

El anarcosindicalismo hispano que se consolidará durante la Segunda República, siguiendo a estas pensadoras, pone de relieve que las obreras son el grupo más explotado del capitalismo, sufriendo las peores cuotas de miseria y sometimiento. Considera que la emancipación de las mujeres debe pasar una renovación pedagógica que permita educar a las mujeres para que sean libres.

Mujeres Libres surge como culminación a la experiencia de dos grupos de mujeres, uno en Barcelona formado en 1934 denominado Grupo Cultural Femenino-CNT, en torno a este se organizará más adelante el grupo barcelonés de Mujeres Libres. Y un segundo grupo localizado en Madrid que sacará a la luz en mayo de 1936 una publicación titulada Mujeres Libres, posteriormente de la interacción de ambos grupos cristaliza como Federación en agosto de 1937, impulsada principalmente por la iniciativa de tres mujeres: Lucía Sánchez Saornil, Mercedes Camposada y Amparo Poch y Gascón. Las tres buscan un lugar propio al margen de las filas libertarias de CNT, FAI, ateneos y los grupos de juventudes para poder llegar a los que para ellas eran los principales problemas de las mujeres. La relevancia radical de Mujeres Libres se encuentra en el hecho de que el crear un colectivo propio para las libertarias supuso afrontar una de las más anquilosadas dialécticas del feminismo de izquierda: la doble militancia, ya que crearon un camino en el que poder militar tanto de acuerdo a su concepción feminista como a sus ideales anarquistas, sin traicionar su compromiso con la emancipación de las mujeres ni con la liberación del proletariado. De esta manera pudieron permanecer autónomas frente al resto de organizaciones anarquistas y de otras iniciativas de mujeres antifascistas, manteniendo su propio proyecto dentro de la experiencia revolucionaria iniciada en la España Republicana el 19 julio de 1936 y participar bajo sus propios criterios durante la contienda bélica. Al mismo tiempo crearon diferentes proyectos educativos y reivindicativos de los derechos reproductivos anticipándose a la llamada revolución sexual del feminismo de segunda ola de la década de los 60 del siglo XX.

Resultats d'eleccions sindicals en Aluminis Baux (Sogorb) i SIMA Proyecto Castor (Vinaròs)

La CGT va presentar candidatura únicament en la Mesa d'Especialistes i No qualificats d'Aluminis Baux. Votaren 80 persones i el resultat (28 vots CGT, 27 CCOO, 15 UGT, 8 en blanc, 2 nuls) es va traduir en 3 CGT, 3 CCOO, i 1 UGT. CGT passa de 2 a 3, i el Comitè es conforma amb 1 delegat més per a CCOO i un altre per a UGT. Quant a SIMA Proyecto Castor, la CGT va aconseguir 2 dels 5 membres en joc. L'enhorabona des del NC.

Si vols col·laborar amb:

NOTICIA
Confederal CGT

envia els teus articles, notícies, dades, opinions
informacions, fotos...

comunicacion-cgtpv@rojynegro.info

Entrevista a Óscar Cusano, Asamblea de Parad@s y Precari@s de CGT-Valencia

“Aborrezco el statu quo”

Nacido en el barrio bonaerense de Palermo hace 55 años, Óscar Cusano es hijo de la emigración y del mestizaje. Aunque jamás militó en su país de origen, se ha formado a través de sus viajes y experiencias (Brasil, La Patagonia...). Estudió Cine y Fotografía y tiene en la literatura un rincón privado. Vivió la crisis argentina siendo propietario de una

pizzería, profesión de la que se siente orgulloso. En esa vorágine colectiva, decide emigrar a la vieja Europa. Primero probó suerte en Madrid, más tarde en Vitoria-Gasteiz para acabar en Valencia. Su militancia en la Asamblea de Parad@s de la CGT es, como veremos, su más firme compromiso.

¿Cómo y por qué llegas a España?

Yo vine de una familia italiana de emigrantes en el 75%, y otro 25%, mi abuela, era de una tribu americana, de Argentina. Nacimos, crecimos con muchos idiomas en el oído.

A mí la vida me ha demostrado que todo cambia de un día para otro, depende del grado de deseo y compromiso que tengas con vos mismo. Yo no tenía un centavo. Eran tiempos de hiperinflación, de corrupción y de carencia de las cosas más básicas. No me pregunten cómo hice, pero me planté en Madrid. Mi mamá me dio cien y mi tía otros cien dólares y aparecí en España, sin saber nada de Europa, con una especie de endiosamiento de la vanguardia de lo que podía ser este continente que poco a poco se me fue. Yo creo que tomas contacto con la realidad. Había cosas que eran cien mil veces mejor y cosas que no eran tan brillantes.

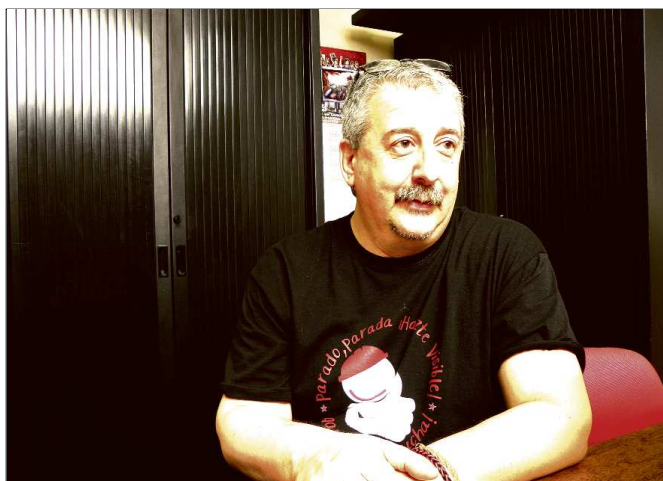
¿Cuándo decides empezar a militar en CGT?

Yo en realidad me considero como una especie de libertario. Si te cuento mi vida siempre fui e hice lo que quise. Ideológicamente siempre estuve en el mismo camino que estuve ahora pero nunca me organicé. Y en Argentina sólo participé de cosas aisladas.

Tras su paso por varias ciudades españolas, conoce a Amparo y llega a Valencia.

Mi vida cambió totalmente porque vine y la crisis estaba aquí. Yo estoy acostumbrado a conseguir trabajo en días, y claro, cuando vine aquí la crisis ya había hecho estragos, era el 2011. Ahí me las vi mal. Me vine a Valencia, ciudad de la cual me enamoré. Lo que nos empezó a unir a Amparo y a mí fue la literatura porque ambos escribimos hace mucho tiempo y empezamos ahí a conocernos. Y aquí trabajé en una tienda de informática, que vendía cursos. Conocí una red de personajes. Por ejemplo, en la hostelería. Todos los bares que se cierran, toda esa maquinaria va a parar a una especie de galpón en donde se vuelven a revender. Sí, ahí hay unas mafias muy interesantes. No yo las investigué mucho porque no me correspondía, pero en esto hay unas cosas bastante siniestras. Bueno, ahí al mes, termino de trabajar y no me pagan. Entonces empiezo a buscar otras cosas. Pero hace dos años que realmente no encuentro nada. No voy a negar que al final del primer año no me pinché. Me pinché porque ya va por el día. Una tipa en la calle de la Mar, me dijo un día: "pero tú, a tu edad, sabes que no puedes buscar trabajo". A lo que le contesté: "¿tú sabes que estás contradiciendo una ley, la Constitución? Por lo que estás diciendo, tú sabes que te puedo denunciar. No voy a hacerlo, pero no digas esas cosas. Aprende a ser persona". Y así estoy. Y a partir de hace seis meses, empiezo a ver en la CGT que era un lugar como para mí. Porque era ideológicamente afín a mí, y empecé a conocer personas aisladas que a mí entender eran muy buenas personas.

Conocí la CGT primero por Ràdio Klara. Es la única radio que escucho. Y la descubrí moviendo el dial. Comencé a escucharla y me dije, esta gente, qué bien. En Argentina yo había escuchado radios muy avanzadas también. No soporto el statu quo. El resto de medios para mí, es como que atentan a mi

Óscar en un momento de la entrevista / L.M.

inteligencia, son una máquina de vender. Empiezo a escuchar, a meterme en el club de oyentes, a participar. Hasta que llegan las Jornadas Libertarias de CGT del año pasado, y comienzo a ir todos los días. Empiezo a conocer las caras de todas las personas a las que había oído. Pasa un tiempo más, con crisis, hicimos trabajos culturales. Luego nos metimos a trabajar en una galería de arte donde, bueno, no fue bien. Y yo, cansado de que hicieran referencia a mi edad, me resigno. Entonces, vi las jornadas y me lo pensé. Y el día de mi cumpleaños, justo antes de las Jornadas, vine y me afilié. Y empecé a participar de la Asamblea de Parad@s de CGT.

¿Cuáles son tus expectativas con la militancia?

Las expectativas me las da la Asamblea de Parad@s, yo vengo sin ninguna expectativa y con las mejores expectativas. Vine un poco cansado de todo lo que la realidad marca día a día. Éramos sólo cinco o seis. E inmediatamente, como les pasa a las asambleas que recién comienzan, empiezan a verse qué prioridades hay, qué es lo que hay que hacer. Sé organizar, y cuando voy por algo, voy muy fuerte. A mí me parece que me contagian y yo contagio. Y comienzan a surgir cosas. Nos invitan a la radio, y eso hace un poquito más. Y después, un compañero propone que teníamos que hacer una concentración. Y yo dije: "pero a menos de un mes es una locura." Después me di cuenta de que se podía hacer perfectamente. Y entonces, ya después, nos empezamos a juntar con otras asambleas. Yo soy de mucho hablar, y entonces la gente de otras asambleas me pregunta: "¿Por qué no vienes a ver nuestra asamblea?". Y lo hice.

Pienso que la CGT debería empezar a ir a visitar a la gente. Es una opinión personal, debería visitar a muchas personas que están pidiendo que las visiten. En una de las asambleas que visité había unas cuarenta personas, lo que está bien. Pero fue empezar la reunión y comenzar a tirarse palos. Yo señalé: "me parece que ustedes se equivocan y que, en realidad, están haciendo las cosas

muy bien". Y les cambió la cara. Y ahora quieren que vaya todos los lunes.

En cuanto a la Asamblea de Parad@s de CGT en Valencia, ¿cuáles son sus dinámicas y proyectos?

No hace falta afiliación para participar en la asamblea de CGT, es lo que se ha decidido.

Supongo que cada asamblea es un mundo de lo que va sucediendo en las relaciones. Lo que yo veo de diferencia aquí es que todo el mundo sabe exactamente lo que hay que hacer, cómo comportarse. Que cada cual puede tener su libertad, expresar lo que quiera, y eso no es así en todos lados. Me gusta saber qué opina la gente, qué sintieron, qué vieron. Imaginemos que la gente que no está afiliada a ningún sindicato, ve los sindicatos de reojo. Pero yo siempre digo tenemos que sentir orgullo de ser un sindicato que no tiene nada que ver con los antiguos.

Ahora tenemos un chico belga que vino a hacer un estudio de la universidad para saber qué está pasando. Y yo le dije: "sabes por qué haces esto, porque allá tenéis miedo. Porque España es el país que puede arrastrar a toda Europa, en una crisis generalizada". Este chico se tomó el trabajo, estudia ciencias sociales, de recorrer en el 1º de Mayo todos los sindicatos. Y el primero que miró fue el nuestro. Y me dijo: "Era una gesta. Cuando fui a los otros dos, eran los viejos, con sus pancartas y sus chicas en minifalda, y eso es lo antiguo, la vieja política". Y este chico tiene 27 años. Dio una descripción enseguida de cómo están las cosas. Y ese concepto para mí, hay que instalarlo. Que lo antiguo se tiene que ir. Y Valencia o España está dividida entre la vieja manera de pensar, siempre pasó esto, y la nueva.

A la última Asamblea de Parad@s iba con mucho entusiasmo y me encontré con que había mucha gente, unas 30 o 40 personas, y un ritmo impresionante. Quería proponer una comisión para el estudio de las cooperativas, hacer charlas y empezar a ini-

ciar aquel papelito que había llevado el primer día y que no había mostrado porque aún no se daban las condiciones. ¿Y qué pasa? Las personas de aquí piensan que una cooperativa son huertos. Y no, cooperativa puede consistir en 30, 40 ramas de actividad diferentes. Y a partir de ahí, salió una comisión para tratar de investigar las cooperativas. Este es un tema muy delicado, es necesaria mucha formación. Hay otra comisión que va a hacer una cosa muy interesante, la que una a la mayoría de las asambleas.

Se habló de Valencia, pero los pueblos están tan pegados, y ya estamos casi en Comunidad Valenciana. Estoy juntando un archivo de todas partes. Desde Burgos me acaban de enviar información de que se metieron en el Ayuntamiento y lograron financiación para personas desempleadas. No sé quién gobierna Burgos ni qué ideología gobierna esa asamblea. Yo rescato la experiencia. Y otras comisiones que se van a crear. El resto de mis compañeros y compañeras y yo nos vamos a encargar del estudio de lo que es el cooperativismo, la autogestión, la acción directa, de cómo hacer para sacar recursos y, sobre todo, de comprometer a la cooperativa "A Tornallom", para explicarnos (habrá un encuentro el 19 de junio). Ahora, de una reunión semanal, pasamos a tres, más los viernes en la radio, y ahora el sábado también.

¿Y cuál es el objetivo final de la asamblea?

Mi visión es generar muchísimos puestos de trabajo, al menos los que podamos. No lo sé cuántos. Hay mucha sutileza en esto. Primero hay que crear dos o tres, y esos dos o tres tienen que empezar a nutrir. No es tan difícil. Se necesita formación y compromiso, gente para que charle. Y después empezar a identificar perfectamente cuáles son los rubros más viables. Cuando en América abren un negocio, ya saben cuánto van a vender. Porque hacen un estudio. En este caso, el objetivo es crear puestos de trabajo, concienciar y, por supuesto, todo lo que corresponde a nuestra ideología: liberar a la gente de su propia alienación.

¿Quieres añadir alguna cosa más?

Me gustaría acabar diciendo lo que pienso que va a pasar. Creo que a partir de este momento hasta dentro de uno o dos años, el tema del desempleo se va a disparar. Primero porque están dejando de pagar las prestaciones, y en segundo lugar (en Argentina se disparó más rápido porque no se cobraba nada, todo el mundo lo sabe), todos los partidos políticos, todos los sindicatos van a empezar y CGT tiene que ser el primero. Nos movemos porque queremos que la gente esté mejor, porque queremos que todo el mundo se una, porque realmente es, cuando la gente sale de la casa y viene a una asamblea, cuando empieza a hacer una catarsis y a sentirse mejor.

Para acabar, esta frase que es mía: Los límites de una sociedad no los establece el tiempo sino los procesos históricos que marcan a futuro el ritmo de la justicia.